DOMSTOLENS DOM
AF 13. JULI 1961

Niederrheinische Bergwerks-Aktiengesellschaft og Unternehmensverband des Aachener Steinkohlenbergbaues mod Den Høje Myndighed for Det europæiske Kul- og Stålfællesskab

Forenede sager 2 og 3/60

Processprog: Tysk

Angående:

Annullation af artiklerne 1, 3 og 5 i Den Høje Myndigheds beslutning nr. 46/59 af 23. december 1959, som ændret ved beslutning nr. 1/60 af 18. januar 1960.

Domskonklusion:

Søgsmålene 2/60 og 3/60 om annullation af artiklerne 1, 3 og 5 i Den Høje Myndigheds beslutning nr. 46/59 af 23. december 1959 som ændret ved beslutning nr. 1/60 af 18. januar 1960 kan ikke antages til realitetsbehandling.

Generaladvokatens forslag til afgørelse:

at søgsmålene ikke kan antages til realitetsbehandling.

Sammendrag

1. *Dybtgående og vedvarende forstyrrelser — direkte forbindelse mellem EKSF-traktatens artikel 37 og artikel 2, stk. 2 — rækkevidden af artikel 37*
   (EKSF-traktaten, artikel 2, stk. 1 og artikel 37)

2. *Dybtgående og vedvarende forstyrrelser — hovedformålet med artikel 37 — kendetegen for de af Den Høje Myndighed vedtagne foranstaltninger — Domstolens kontrol*
   (EKSF-traktaten, artikel 2, stk. 2 og artikel 37)

3. *Dybtgående og vedvarende forstyrrelser — retssubjekter der er beføjet til at indbringe en sag for Den Høje Myndighed*
   (EKSF-traktaten, artikel 37)

4. *Dybtgående og vedvarende forstyrrelser — Den Høje Myndigheds beslutninger — sag efter EKSF-traktaten, artikel 37, stk. 3 — medlemsstaternes ret til at anlægge sag*
   (EKSF-traktaten, artikel 37)

5. Dybtgående og vedvarende forstyrrelser — Den Høje Myndigheds beslutning — sager anlagt af virksomheder og organisationer af virksomheder — afvisning fra realitetsbehandling (EKSF-traktaten, artiklerne 33 og 37)

1. EKSF-traktatens artikel 37 står i direkte forbindelse med traktatens artikel 2, stk. 2. Den giver Den Høje Myndighed, under Domstolens kontrol, særlige beføjelser, for at den skal kunne afbøde de virkninger, der måtte følge af, at de bestemmelser i traktaten, hvori der ikke specielt er taget hensyn til eksistensen af eller faren for dybtgående og vedvarende forstyrrelser, anvendes.

2. Hovedformålet med artikel 37 er at muliggøre, at der kan tilvejebringes overensstemmelse mellem en medlemsstats interesser, som (ved anvendelse af de grundlæggende bestemmelser i artikel 2, stk. 2) er ramt af dybtgående og vedvarende forstyrrelser eller af faren for sådanne forstyrrelser, og Fællesskabets generelle interesser. De foranstaltninger, som Den Høje Myndighed beslutter sig til i denne anledning, må være såvel nødvendige som formålstjenlige og således være et egnet middel til at bekæmpe den forstyrrende situation, men skal samtidig varetage Fællesskabets væsentlige interesser.

   Det tilkommer Domstolen at kontrollere, om disse betingelser er opfyldt, og den har med henblik herpå fået tillagt yderst vidtgående beføjelser.

3. Det fremgår af ordlyden af artikel 37, stk. 1, at retten til at indbringe sagen for Den Høje Myndighed udelukkende tilkommer den stat, hvor der er indtrådt en forstyrrende situation, eller hvor en sådan truer med at indtræde[1].

4. Kun den pågældende stat er kompetent til at anlægge sag imod Den Høje Myndigheds udtrykkelige eller stiltiende beslutning om at afslå at imødekomme dens anmodning, eller imod en beslutning, hvorved der vedtages foranstaltninger, som den anser for utilstrækkelige.

   De øvrige medlemsstater har ligeledes ret til at anlægge sag efter artikel 37, stk. 3 for at få efterprøvet, om der foreligger en forstyrrende situation, eller om de af Den Høje Myndighed vedtagne foranstaltninger er nødvendige og hensigtsmæssige.

5. Virksomhederne derimod har ikke søgsmålskompetence ifølge artikel 37, stk. 3, idet de i disse bestemmelser omhandlede sager vedrører medlemsstaternes og Den Høje Myndigheds politiske ansvar, navnlig for så vidt angår en tilvejebringelse af overensstemmelse mellem en medlemsstats særinteresser og Fællesskabets generelle interesse.

   Virksomhederne eller organisationer af virksomheder kan heller ikke ifølge artikel 33 alene eller ifølge artikel 33 i forbindelse med artikel 37 anfægte en af Den Høje Myndighed på grundlag af artikel 37, stk. 2 vedtagen beslutning, eftersom en afgørelse af spørgsmålet, hvorledes Den Høje Myndighed har gjort brug af den særbeføjelse, som den har fået i henhold til denne bestemmelse, i hvert fald ikke kan støttes på artikel 33, men snarere på artikel 37.

1 — Se sammendrag nr. 10 til dommene 27, 28 og 29/58, Sml. 1954—64, s. 183.